

Wat moeten wij met een baby??

Jan was al jaren gescheiden en had niet verwacht nog zo verliefd te worden. Zijn vriendin was een heel stuk jonger en wilde nog graag kinderen. Dat kon ook nog wel. Eigenlijk dacht hij er heel licht over.... Zijn andere kinderen waren destijds opgevoed door zijn vrouw en hij had zich destijds gericht op zijn carrière. Geen punt.

Toen zijn vriendin zwanger werd, bleken de volwassen dochters niet erg gecharmeerd te zijn van nog jong broertje of zusje. Het was zelfs zo erg dat op feestjes de zwangerschap geen onderwerp van gesprek mochten zijn.

Voor de aanstaande moeder was dit bepaald niet leuk. Zij was erg gelukkig en trots en wilde het wel van de daken schreeuwen.....
Zwanger!!

Het bleek al snel dat het een tweeling was. Daar schrok Jan toch wel van, zeker nu ook zijn dochters zich niet bepaald positief uitten over de komst van de kinderen.

Zijn vriendin beviel van een gezonde tweeling, maar de dochters van Jan bleven afstandelijk. Zij kwamen minder bij hen dan voorheen. Ze hadden natuurlijk ook hun eigen leven, maar hij voelde dat het hen dwars zat. Toen hij uiteindelijk de moed opvatte daarover met een van zijn dochters in gesprek te gaan, zei zij: "Wat had je dan gedacht? Dat wij blij zouden worden van een baby?"

Haar reactie viel hem tegen, hij had gehoopt dat ze op den duur wel van de kindjes zouden houden. Maar het maakte de afstand alleen maar groter. Ook zijn vriendin voelde dat er meer afstand ontstond tussen haar en Jan zijn dochters.

Ook de leeftijd ging opspelen. Jan had niet verwacht dat hij rond zijn 55^e nog met kleine kinderen moest optrekken, dat er nooit rust was in huis, dat kinderen herrie maken, etc. Hij kon er soms niet meer tegen.

Al met al werd het voor het stel steeds lastiger om hiermee om te gaan. Ook omdat tegenwoordig aan vaders meer eisen gesteld worden dan vroeger, vond hij het best moeilijk, ook al was hij wel gek op de kinderen. Maar als hij het nog eens zou doen, zo zei hij, zou hij er beter over nadenken.